

Kasteballer i et uverdige spill

NAKESKADDE

Thorleif Næss,
Bergen

I 2001 LOVET daværende helseminister Tore Tønne (Ap) midler til diagnostikk og behandling av alvorlige nakkeskader. Nevrokirurg Knut Wester ved Haukeland Universitetssykehus søkte om midler, og beskrev problemet slik:

«Når ligamentstrukturene mellom hode og nakken ryker, oppstår slark i leddfunksjonen. Endret leddfunksjon pga. instabilitet er en kjent årsak til smerte både i ryggstøtten, kne- og ankelledd. Vi presiserer at operasjonsmetoden allerede er

velkjent og velprøvd på et stort antall pasienter (med andre former for instabilitet i nakke – frakturer/luksasjoner etc.).

Det nye er altså at operasjonsmetoden tilbys og prøves på en ny pasientkategori, hvor man tidligere ikke har vært klar over at det faktisk foreligger ligamentskader og instabilitet».

DETTE ER ENESTE GANG en norsk spesialist i nevrokirurgi har beskrevet problemet, innrømmet forsømmelsene, og prøvd å bedre situasjonen. Søknaden ble imidlertid avslått av ny politisk ledelse i departementet.

Etter dette har nevrologene og helsebyråkratene prøvd både å fortie problemstillingen og motarbeide at diagnostikk og

behandling blir utredet.

ARGUMENTENE har vært at skadene ikke lar seg påvise, og at operasjonene er eksperimentelle og farlige. Argumentene er uholdbare, men påstanden om at skadene ikke kan påvises har styrt helsevesenets vurdering. Ingen leter etter skader som «spesialistene» hevder ikke lar seg påvise. Helsevesenet skiller derfor ikke mellom pasienter med avrevne leddbånd og pasienter med lette forstuinger.

Det er disse funnene som skaper undring hos et utall nevrologer, psykologer og psykiatere som «forsker» på nakkeslengskader. For disse «forskerne» er det et mysterium at mange pasienter gir uttrykk for smerte og

fortvilelse lenge etter at lette forstuinger skulle vært leget.

ETTER AT KNUT WESTER beskrev problemet, er situasjonen blitt verre. Siden spesialisthelsetjenesten har vist seg inkompetent, er pasientene blitt kasteballer i helsevesenet, feilvurdert i Nav og utsatt for ren bingo i rettsapparatet.

At disse pasientene ender opp som studieobjekter for psykologer og psykiatere er faglig sett en parodi. For de som rammes er det en tragedie. Hvor lenge vil helseminister Strøm-Erichsen (Ap) sitte som passiv tilskuer til dette uverdige spillet, et spill som Tore Tønne prøvde å rydde opp i for ti år siden?